

DOCENDO

**AJATTELE ISOSTI
7 OPPIA MENESTYMISEEN
ARNOLD
SCHWARZENEGGER**

AJATTELE ISOSTI
7 OPPIA MENESTYMISEEN
ARNOLD
SCHWARZENEGGER

SUOMENTANUT PIA KORPISAARI

Suomennoksen copyright © Pia Korpisaari ja Docendo 2023
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Englanninkielinen alkuteos
Be Useful! Seven Tools for Life
Copyright © Fitness Publications, Inc. 2023

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-382-681-6

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Johdanto.....	7
1. Selkeä näkemys tulevastä	17
2. Älä koskaan ajattele pienesti.....	47
3. Tee ankarasti töitä.....	75
4. Myy, myy, myy.....	105
5. Vaihda näkökulmaa	135
6. Sulje suusi ja avaa mielesi	165
7. Riko peilisi	193
Loppukiitokset	219

JOHDANTO

Suljin kuvernöörin toimiston oven takanani 2011, ja muutama kuukausi sen jälkeen maailmani romahti.

Vaikka eipä ne sitä edeltäneetkään vuodet mitenkään mahdollisesti olleet menneet. Minut oli valittu 57 prosentin ylivoimaisella ääniosuudella uudelleen virkaan vuonna 2006, minkä jälkeen sain ajettua läpi muutakin maailmaa innoittanutta ympäristöpolitiikkaa ja paransin Kalifornian infrastruktuuria ennätysuurilla investoinneilla, joista riittää iloa osavaltion kuskeille, opiskelijoille ja maatilallisille vielä pitkään minun jälkeenikin, mutta viimeiset kaksi ja puoli vuottani Kalifornian osavaltionhallinnon nokkamiehenä tuntuivat globaalin talouskriisin kurimuksessa siltä, kuin minua olisi lingottu pesukoneessa tiilenmurikoiden kanssa. Iskuja vain sateli loputtomiin joka suunnasta.

Kun talouskriisi vuonna 2008 iski, ihmiset alkoivat äkkipäätä menettää kotejaan ja heti perään olimmekin jo keskellä pahinta taantumaa sitten 1930-luvun laman, koska joukko ahneita pankkiireja oli pannut maailman talousjärjestelmän polvilleen. Ehdimme hädin tuskin riemuita Kalifornian ennätysmäisen

suuresta budjettilylijäämästä, josta olin pystynyt panemaan varoja sivuunkin pahan päivän varalle, kun jo horjuimme 20 miljardin dollarin alijäämän kanssa vararikon partaalla, koska Kalifornian talous oli ollut liian tiukasti sidoksissa Wall Streetin pörssiin. Istuin niin monta kertaa pitkälle yöhön toimistossa kummankin puolueen johtajien kanssa etsimässä keinoja osavaltion pelastamiseksi, että viranomaiset olisivat varmaan hyvinkin voineet määritellä meidän elävän avoliitossa.

Ponnistelumme eivät kuitenkaan kiinnostaneet kansaa päätäkän vertaa. He näkivät vain sen, että leikkasimme palveluista ja vielä korotimme samalla veroja. Sitä voi yrittää selittää kertomalla, etteivät kuvernöörit mahda globaaleille talouskriiseille mitään, mutta kyllähän siinä asemassa saa kiitosta talouskasvustakin, vaikkei olisi itse vaikuttanut siihen juuri millään tavalla, joten on vain reilua, että laskusuhdanteessa saa kantaakseen syntipukin viitan. Ei se silti hyvältä tunnu.

Älkääkä nyt ymmärtäkö väärin. Kyllä me onnistuimmekin monessa jutussa. Saimme hajotettua poliittisen järjestelmän, joka oli ajanut poliitikot saamattomiksi vätyksiksi ja jossa puolueilla oli ollut käytännössä kansan edut yliajava veto-oikeus. Nujersimme öljy-yhtiöt, jotka yrittivät vesittää ympäristöpoliittiset edistysaskeleemme ja puskimme eteenpäin entistäkin kovemmin – peitimme osavaltion aurinkopaneeleilla ja muilla uusiutuvilla energialähteillä ja teimme historiallisia sekä globaalisti suuntaa näyttäviä panostuksia puhtaaseen teknologiaan.

Itse kuitenkin opin tuolloin 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen lopulla, että vaikka onnistuisi toteuttamaan joitakin osavaltion kaikkien aikojen urauurtavimmista ja edistyksellisimmistä poliittisista toimista, voi silti tuntea itsensä täysin epäonnistuneeksi äänestäjän kysyessä, miksi et pysty auttamaan

häntä pitämään kotiaan, vanhemman kysyessä, miksi olet leikkannut hänen lastensa koulutuksesta tai työntekijöiden tivatesa, miksi heidät on lomautettu.

Ei tämä tietenkään ollut ainoa kerta, kun epäonnistuin julkisesti. Koin dramaattisia tappiota kehonrakennusurallani, osa elokuvistani valui alas viemäristä, eikä tämä ollut muutenkaan ensimmäinen kerta, kun kannatuslukuni laskivat kuin Dow Jones -indeksi.

En kuitenkaan ollut vielä lähelläkään pohjaa.

Eikä taantuma minun maailmaani kaatanut.

Tein sen ihan itse.

Tein lopun perheestäni omilla toimillani. Mikään muu epäonnistuminen ei ole tuntunut lähellekään yhtä pahalta.

En aio vatvoa sitä juttua tässä. Olen kertonut siitä jo aiemmin muissa yhteyksissä, ja moni muu taho on kertonut siitä, vaikka kuinka monesti. Kyllä te siitä olette jo kuulleet, ja jos ette, niin Googlesta taatusti olette kuulleet, joten etsikää itse. Olen satuttanut perhettäni jo tarpeeksi. Välien korjaaminen on ollut pitkä taival, enkä aio syöttää heitä enää juorukoneiden revittäviksi.

Tuon vuoden lopussa olin tilanteessa, joka oli samalla sekä tuttu että vieras. Olin pohjalla. Olin ollut siellä ennenkin, mutta tällä kertaa olin naamallani kurassa, pimeässä montussa, ja minun oli päätettävä, kannattaako edes yrittää puhdistautua ja aloittaa hidas kapuaminen takaisin ylös vai pitäisikö vain antaa periksi.

Elokuvahankkeet, joissa olin ollut mukana kuvernöörikausieni jälkeen, haihtuivat savuna ilmaan. Löyhästi elämäni perustunut piirretty, josta olin ollut niin innoissani? Heipparallaa. Median mukaan tarinassani oli ollut kolme näytöstä – Kehonrakentaja, Näyttelijä, Kuvernööri – ja nyt olin tullut tieni päähän. Kaikki

pitävät traagisista lopuista, etenkin, jos karun lopun kohtaa joku mahtimies.

Jos olet lukenut minusta edes jotain, tiedätkin varmaan jo, etten lopulta antanut periksi. Itse asiassa nautin haasteesta, jonka vastamäkeen kipuaminen tarjoaa. Juuri vastoinkäymiset saavat mahdolliset menestykset maistumaan niin hyvältä.

Neljännessä näytöksessäni olen nivonut yhteen kaikki kolme aiempaa näytöstäni, joiden pohjalta olen pyrkinyt olemaan hyödyksi niin hyvin kuin suinkin osaan. Lisäksi ohjelmaan on tullut ripaus jotain odottamatontakin. Jatkan kehonrakennus- ja fitnessristiretkeäni lähettämällä päivittäin kuntoiluvinkkejä sähköpostitse sadoille tuhansille tiedonjanoisille, ja osallistun Arnold Sports Festival -urheilutapahtumiin pitkin maailmaa. Poliittinen työni jatkuu After-School All-Stars -järjestössä, joka tukee sadantuhannen vähävaraisen koululaisen iltapäivätoimintaa 40 kaupungissa eri puolilla Yhdysvaltoja; USC Schwarzenegger Institute for State and Global Policy -järjestössä, jossa ajamme poliittisia uudistuksia kaikkialle Yhdysvaltoihin sekä Schwarzenegger Climate Initiative -ohjelmassa, joka markkinoi ympäristöpolitiikkaamme kaikkialle maailmaan. Viihdeurani taas maksaa kaiken tämän muun toiminnan viulut. Tällä kertaa, tarvottuani pois Hollywoodin korpitaipaleelta, jolla olin tehnyt elokuvan toisensa perään, palasin kehiin televisiosarjalla. Televisio on minulle uusi luova ilmaisukanava, jonka saloihin olen ilolla ja innolla yrittänyt perehtyä.

Tiesin aina, että jatkaisin kaikilla urapoluillani. Niinhän minä olen aina sanonutkin: *I'll be back*. En kuitenkaan koskaan osannut odottaa sitä, että kaikkien epäonnistumisten, paluiden ja itseni uudelleen luomisten sivutuotteena minusta sukeutuisi myös elämänhallinnan opettaja.

Yhtäkkiä minulle maksettiin saman verran kuin entisille presidenteille siitä, että ilmaannuin pitämään innostavia puheita asiakkaille ja heidän työntekijöilleen. Jotkut kuvasivat noita puheita ja julkaisivat videoita YouTubeissa ja sosiaalisessa mediassa, missä ne alkoivat levitä vauhdilla. Sitten omat somekanavani alkoivat kasvaa, koska aina kun jaoin jossain viisaita ajatuksiani ajankohtaisista asioista tai pyrin tyynttelemään kansaa kaaoksen keskellä, ne videot alkoivat levitä entistäkin vauhdikkaammin.

Ihmiset tuntuivat tosiaan saavan jotain irti esiintymisistäni, samoin kuin olin itse hyötynyt urani alkuvaiheessa, kun olin lukenut tai tavannut ihailemiani ihmisiä, joista monista kerron myöhemmin tässä kirjassa. Niinpä aloin keskittyä puheiden pitämiseen. Aloin levittää myönteisyyden ilosanomaa pitkin maailmaa. Mitä enemmän puhuin, sitä enemmän väkeä tuli pakeilleni kuntosaleilla kertomaan, että olin auttanut heitä selviämään läpi vaikeiden aikojen. Syövästä parantuneita, työnsä menettäneitä, uransa siirtymävaiheessa olevia ihmisiä. Sain kuulla näitä tarinoita miehiltä ja naisilta, pojilta ja tytöiltä, lukiolaisilta ja eläkeläisiltä, rikkailta ja köyhiltä, ihmiskunnan kirjon kaikenvärisiltä kaikkien uskontokuntien ja suuntauksien edustajilta.

Se oli upeaa. Se oli myös yllättävää. En oikein tiennyt, miksi asiat menivät niin, joten tein niin kuin aina teen, kun haluan ymmärtää jotakin. Pysähdyin analysoimaan tilannetta. Kun otin askeleen taakse niin huomasin, että maailmassa oli kovin paljon kielteisyyttä, pessimismiiä ja itsesääliä. Huomioni kiinnittyi myös siihen, että monet olivat todella onnettomia, vaikka asiantuntijat sanovat jatkuvasti, että asiat ovat nyt paremmin kuin koskaan ihmiskunnan historian aikana. Sotia, tauteja,

köyhyyttä ja sortoa ei ole koskaan ollut vähempää kuin juuri tällä hetkellä. Näin kaikki tiedot osoittavat. Se on objektiivinen totuus.

On kuitenkin toisenlaistakin tietoa. Omakohtaisempaa, hankalammin mitattavaa tietoa, mutta kaikki me voimme nähdä ja kuulla sen, kun katsomme uutisia, kuuntelemme radiota tai selaamme sosiaalista mediaa. Hirveän monet ihmiset sanovat kokevansa itsensä merkityksettömiksi tai näkymättömiksi ja ovat vailla toivoa. Nuoret tytöt ja naiset puhuvat siitä, miten he eivät ole riittävän hyviä tai kauniita. Nuoret miehet sanovat olevansa arvottomia tai voimattomia. Itsemurhat ja riippuvuusongelmat lisääntyvät.

Etenkin koronapandemian jälkeen tällaisia tunteita on alkanut ilmetä käytännössä kaikissa yhteiskuntakerroksissa. Masennus ja ahdistus ovat globaalisti lisääntyneet 25 prosenttia vuodesta 2020. Bostonin yliopiston julkisen terveydenhuollon tiedekunnan syyskuussa 2020 julkaiseman tutkimuksen mukaan masennuksen yleisyys Yhdysvaltain aikuisväestön keskuudessa oli *kolminkertaistunut* vuoden 2018 ja kevään 2020 välillä, kun koronasulkuja oli ollut vasta muutaman kuukauden ajan. Kun aiemmin 75 prosenttia amerikkalaisaikuisista ilmoitti, ettei heillä ollut minkäänlaisia masennuksen oireita, huhtikuuhun 2020 mennessä tuo luku oli pudonnut alle 50 prosenttiin. Se on valtava muutos!

Ongelma ei kuitenkaan liity pelkästään koronaan, sillä on olemassa tahoja – kokonaisia instituutioita ja aloja, jos ihan rehellisiä ollaan – jotka käyttävät ihmisten hätää hyväkseen ja myyvät heille höpöhöpöä, ruokkivat heidän vihaansa, syöttävät heille valheita ja puhaltavat murheiden kipinät liekkeihin saadakseen itse poliittista tai taloudellista hyötyä. Näille tyypeille

ei ole mikään ongelma pitää ihmisiä kurjuudessa ja avuttomina ja hämärtää se, miten yksinkertaista olisi auttaa näitä ihmisiä löytämään hyödyllisyyden ja omillaan toimeen tulemisen työkalut, jotka ovat kaikkein tärkeimpiä aseita taistelussa tyytymättömyyttä ja apatiaa vastaan.

Tästä syystä arvelen niin monien miljoonien ihmisten eri puolilla maailmaa lukevan ja kuuntelevan minun ja kaltaisteni podcasteja ja muita julkaisuja – he etsivät niistä vastauksia, joita he pystyvät ymmärtämään. Asiat ovat päässeet laajalti niin paahaan jamaan, että nämä ihmiset etsivät hahmoa, johon he voivat luottaa, ihmistä, joka ei suostu yhtymään paskanjauhamiseen, ihmistä, joka pyrkii olemaan armottoman myönteinen, vaikka kaikki muut ovat itsepintaisesti kielteisiä.

Törmäsin etsijöihin kuntosalilla päivittäin. Pystyin myös samaistumaan heihin, koska he ilmaisivat pitkälti samoja tunteita, joita minä koin kuvernöörin urani päätyttyä ja maailmani romahdettua vuonna 2011. Huomasin myös sen, että kun neuvoin ja rohkaisin heitä, kun yritin innostaa, vakuuttaa ja kannustaa heitä, käytin siihen itselleni varsin tuttua työkalupakkia.

Olin varustanut tuota työkalupakkia 60 vuoden ajan, ja se oli ollut mukanaani elämäni kolmen aiemman näytöksen ajan. Se oli se sama työkalusarja, johon olin turvautunut reilu vuosikymmen sitten, kun olin päätenyt pohjalle ja päätin kivuta sieltä ylös. Ei se mitään järisyttävän uutta sisällä. Lähinnä se on kai ajaton. Nämä työkalut ovat aina toimineet. Ja toimivat jatkossakin. Minulle ne ovat kuin opaskartta onnelliseen, menestyvään ja hyödylliseen elämään – mitä se sitten itse kullekin tarkoittaakaan.

Yksi osa pakin sisältöä on ymmärrys siitä, minne haluaa mennä ja miten sinne pääsee. Sen lisäksi tarvitaan halua ponnistella määränpään saavuttamiseksi ja kykyä kertoa läheisille, että

matka, jolle heidät halutaan johdattaa, on kaiken sen vaatiman vaivan arvoinen. Työkaluihin kuuluu myös kyky vaihtaa raiteita, jos eteen tulee umpikuja, sekä kyky pitää mieli avoimena ja poimia ympäriltä oppeja, joiden avulla voi löytää uusia reittejä eteenpäin. Ennen kaikkea, sitten kun on päässyt sinne, minne on pyrkinyt, pakki vaatii tunnustamaan kaiken sen avun, jota matkan varrella on muilta saanut, ja antamaan samalla mitalla takaisin.

Ole hyödyksi – se on isäni minulle antamista neuvoista paras, ja se iskostui aivoihini pysyvästi. Toivon, että minun sinulle seuraavilla sivuilla tarjoamani neuvot toimivat yhtä hyvin. Hyödyllisyys motivoi kaikkia päätöksiäni, ja se on ollut kaikkien pakkiini kokoamieni työkalujen kantava voima. Kehonrakennusmestari, elokuvatahti, virkamies – ne olivat tavoitteitani, mutta eivät ne minua eteenpäin ajaneet.

Isäni ei vuosikausiin hyväksynyt minun tulkintaani hyödyksi olemisesta, enkä minä välttämättä hyväksy sinun tulkintaasi, mutta ei se ole hyvien neuvojen tarkoituskaan. Ei tarkoitus ole kertoa, mitä sinun pitää rakentaa, vaan näyttää, miten sen voi rakentaa ja miksi sillä on väliä. Oma isäni kuoli samassa iässä, jossa aiheutin oman maailmani romahtamisen. Minä en saanut mahdollisuutta kysyä häneltä siinä vaiheessa, mitä minun pitäisi tehdä, mutta voin hyvin kuvitella, että hän olisi sanonut: ”Ole hyödyksi, Arnold.”

Kirjoitin tämän kirjan kunnioittaakseni noita sanoja ja välittääkseni eteenpäin hänen neuvoaan. Kirjoitin, koska arvostan vuosia, joita hän ei saanut ja joita minä olen saanut hyvittääkseni asioita, kavutakseni ylös pohjalta ja rakentaakseni elämäni neljättä näytöstä. Kirjoitin tämän kirjan koska uskon, että näistä työkaluista, joita olen käyttänyt elämäni joka vaiheessa, voi olla

JOHDANTO

hyötyä kenelle tahansa ja koska me kaikki tarvitsemme luotettavan opaskartan kohti sitä elämää, jollaista olemme aina halunneet elää.

Ennen kaikkea kirjoitin tämän siksi, että kaikille on tarpeellista saada olla hyödyksi.

ENSIMMÄINEN LUKU

SELKEÄ NÄKEMYS TULEVASTA

Kovin moni parhaista ihmisistä on hukassa itsensä kanssa. Kovin monilla hyvillä tyypeillä ei ole mitään käsitystä siitä, mitä he elämällään tekisivät. He voivat huonosti. He ovat onnettomia. 70 % ihmisistä vihaa työtään. Heidän ihmissuhteensa eivät suo tyydytystä. He eivät hymyile. He eivät naura. Heillä ei ole energiaa. He kokevat itsensä hyödyttömiksi. He tuntevat olevansa voimattomia, ikään kuin elämä vain sysisi heitä päämäärättömästi jonnekin.

Jos tiedät, mitä etsiä, voit nähdä näitä ihmisiä kaikkialla. Ehkäpä yksi heistä näkyy peilistäkin. Se on ihan OK. Et ole rikki. Eivätkä ne muutkaan ole. Jos omasta elämästä ei ole selkeää visiota ja sen sijaan tarraa siihen, mihin pystyy tai minkä kuvittelee ansaitsevansa, niin voi päätyä moiseen tilanteeseen.

Sen voi korjata. Sillä kaikki hyvä, kaikki suuret muutokset, saavat alkunsa selkeästä visiosta.

Visio, näkemys tulevasta, on kaiken ydin. Visio on tarkoitus ja merkitys. Selkeä visio tarkoittaa mielikuvaa siitä, millaista elämää halajat ja suunnitelmaa sen saavuttamisesta. Kaikkein pahimmin hukassa olevilla ihmisillä ei ole kumpaakaan. Heillä

ei ole kuvaa eikä suunnitelmaa. He katsovat peiliin ja miettivät: ”Miten hitossa päädyin tänne?” Eikä heillä ole aavistustakaan. He ovat tehneet monta päätöstä ja tehneet monia tekoja, jotka ovat tuoneet heidät siihen paikkaan, eikä heillä silti ole mitään käsitystä mistään niistä. He jopa inttivät vastaan: ”Vihaan tätä, miksi muka olisin *valinnut* tämän?” Paitsi että eihän kukaan väkipakolla survonut sitä sormusta heidän nimettömäänsä tai toista juustopurilaista heidän suuhunsa. Ei kukaan pakottanut heitä ottamaan sitä umpikujaan johtavaa työtä. Kukaan ei pakottanut lintsamaan koulusta, jättämään liikuntaa väliin tai luopumaan kirkossa käynneistä. Kukaan ei pakottanut pelaamaan videopelejä joka yö kahdeksan tunnin yöunien sijaan. Kukaan ei kaatanut sitä viimeistä kaljaa väkisin kurkusta alas tai pannut kuluttamaan sitä viimeistä dollaria.

He kuitenkin uskovat täysin siihen, mitä he sanovat, ja minä uskon, että he uskovat sen olevan totta. Heidän mielestään elämä vain jotenkin vei heitä. He ihan oikeasti ajattelevat, ettei heillä ollut mahdollisuutta vaikuttaa kohtaloonsa.

Ja tiedätkö mitä? He ovat osittain oikeassa.

Kukaan meistä ei voi vaikuttaa syntyperäänsä. Minä vartuin pienessä itävaltalaiskylässä kylmän sodan alkuvuosina. Äitini oli hyvin lämmin ja rakastava. Isäni oli ankara ja hän saattoi olla myös väkivaltainen, mutta rakastin häntä kovasti. Se oli mutkikasta, ja varmasti omakin elämäntarinasi on mutkikas. Arvaan, että nuoruusvuosinasi elämäsi oli vaikeampaa kuin ihmiset ympärilläsi kuvittelivat. Me emme voi muuttaa noita kokemuksia, mutta me voimme valita, mihin suuntaan me tästä lähdemme.

Kaikille tähän asti tapahtuneille hyvälle ja pahoille asioille on selityksensä. Useimmissa tapauksissa kyse ei kuitenkaan ole

ollut siitä, etteikö meillä olisi ollut valinnanvaraa. Me voimme aina valita. Se, mitä meillä ei aina välttämättä ole, jos emme erikseen sitä luo, on mittari, jota vasten voimme valintojamme puntaroida.

Se on se juttu, jonka selkeä visio tulevasta antaa: keinon laskea, onko päätös hyväksi vai pahaksi, viekö se lähemmäs vai kauemmas siitä, minne haluat elämäsi johtavan. Muuttuuko mielikuva ihannetulevaisuudestasi sumeammaksi vai tarkemmaksi, jos teet sen, minkä tekemistä nyt harkitset?

M maailman onnellisimmat ja menestyneimmät ihmiset yrittävät parhaansa mukaan välttää huonoja päätöksiä, jotka aiheuttaisivat vain hämmennystä ja veisivät heitä kauemmas heidän tavoitteistaan. He keskittyvät tekemään valintoja, jotka kirkastavat heidän visiotaan ja edistävät sen toteutumista. Sillä ei ole merkitystä, onko puntaroitavana pieni vai valtava asia, päätöksen-tekoprosessi on aina sama.

Ainoa ero heidän ja meidän, minun ja sinun, kenen tahansa kahden ihmisen välillä, on oman tulevaisuudenkuvan eli vision kirkkauudessa, sen saavuttamissuunnitelman vahvuudessa ja siinä, olemmeko hyväksyneet sen, että ne valinnat, joilla tuo visio toteutetaan, ovat omissa ja vain omissa käsissämme.

Miten se sitten saadaan aikaan? Miten luodaan kirkas visio tyhjistä? Minusta siihen on kaksi tapaa. Voi aloittaa varovasti ja rakentaa visiota pikkuhiljaa, kunnes se kasvaa kattavaksi ja kirkaaksi kuvaksi. Tai sitten voi ajatella heti kättelyssä isosti ja tarkentaa kuvaa kuin kameran objektiivilla, kunnes se on kirkas ja selkeä. Niin se toimi minulla.

ALOITA ISOSTI JA TARKENNA TERÄVÄKSI

Ensimmäinen visioni tulevasta elämästäni oli hyvin laaja ja yleisluontoinen. Se liittyi Amerikkaan. Ei mihinkään erityiseen siellä. Olin kymmenvuotias ja olin juuri aloittanut koulunkäynnin Grazissa, isossa kaupungissa lapsuudenkotini itäpuolella. Tuntuu että kaikkialla, mihin katseeni tuolloin käänsin, näin mitä ihmeellisimpiä amerikkalaisia asioita. Koulun oppitunneilla, aikakauslehtien kansissa, elokuvia edeltävissä uutis- ja mainospätkissä.

Näin kuvia Golden Gaten sillasta ja klassisista takasiipisistä Cadillacista purjehtimassa kuusikaistaisilla moottoriteillä. Katselin Hollywoodissa tehtyjä elokuvia ja New Yorkissa kuvattuja keskusteluohjelmia, joiden vieraina oli rokkitähtiä. Näin Chrysler Buildingin ja Empire State Buildingin, jotka saivat Itävallan korkeimman rakennuksen vaikuttamaan työkaluvajalta. Näin palmujen reunustamia katuja ja kauniita naisia Muscle Beachillä.

Americanaa joka tuutista. Kaikki oli suurta ja loistavaa. Kaltaiselleni vaikutuksille alttiille lapselle ne kuvat olivat kuin unien Viagraa. Ne olisi myös pitänyt varustaa varoitusmerkillä, koska niiden kuvien synnyttämät visiot amerikkalaiselämästä *eivät* hellittäneet neljän tunnin kuluttua.

Tiesin, että sinne minä kuulun.

Vaikken tiennyt kyllä yhtään, mitä siellä tekisin. Kuten sanoin, visioni oli laaja ja yleisluontoinen. Kuva oli varsin sumea. Olin nuori. Enhän minä tiennyt mistään mitään. Olen kuitenkin oppinut sen, että joskus kaikkein vahvimmat visiot syntyvät juuri tuolla tavalla. Nuoruuden pakkomielleistä, ennen kuin muiden ihmisten arviot ovat vaikuttaneet omaan näkemyksemme.

**JOS TÄSSÄ MAAILMASSA ON JOKIN VÄISTÄMÄTÖN
TOSIASIA, NIIN SE ON SITTEEN SE, ETTÄ MIKÄÄN EI
KORVAA TYÖNTEKOA. EI OLE MITÄÄN OIKOTIETÄ,
KASVATUSKIKKAA TAI TAIKAPILLERIÄ, JONKA
AVULLA VOISI ONNISTUA TYÖSSÄÄN, VOITTA
JOTAKIN ITSELLE MERKITTÄVÄÄ TAI TOTEUTTAA
UNELMANSA ILMAN ANKARAA TYÖNTEKOA.**

**IHMISET OVAT YRITTÄNEET OIKAISTA TAI
MENNÄ SIELTÄ MISSÄ AITA ON MATALIN NIIN
PITKÄÄN KUIN KOVA TYÖ ON OLLUT KOVAA.
JOSSAKIN VAIHEESSA NUO IHMISET JÄÄVÄT
VÄISTÄMÄTTÄ JÄLKEEN TAI JUMIUTUVAT MEIDÄN
JÄTTÄMÄÄMME PÖLYPILVEEN, KOSKA ANKARA
TYÖNTEKO ON AINOA ASIA, JOKA TOIMII AINA
JA SATAPROSENTTISESTI KAIKESSA, MIKÄ ON
TAVOITTELEMISEN ARVOISTA.**

**TYÖ *TOIMII*. SIINÄ SE TÄRKEIN. IHAN SAMA, MITÄ
OLET TEKEMÄSSÄ. IHAN SAMA, KUKA OLET. TUO
AJATUS ON MUOVANNUT KOKO MINUN ELÄMÄÄNI.**

9 789523 826816

KL 69.11
ISBN 978-952-382-681-6

DOCENDO
www.docendo.fi

Kansikuva: John Russo
Kansi: Katse Design